

[H. C. Hansen.]

71 000 arbejdsløse mod 42 000 sidste år på samme tid. Disse tal kan ikke bortforklares, og det har ingen hensigt, at man forsøger det under henvisning til, at den højtærede arbejds- og socialminister er gået til finansudvalget og har bedt om 15 mill. kr. til igangsættelse af nye, særlige arbejder, idet han siger, at den arbejdsløshed, som nu er kommet, den forøgelse af arbejdsløsheden, som er sket, hænger sammen med et fald i beskæftigelsen indenfor de grene af industrien, som beskæftiger et relativt stort antal arbejdsmænd, såsom jern- og metalindustrien, og ministeren nævner forskellige andre. Jeg synes, det er overflødigt med bortforklaringer, for kendsgerningerne taler deres stærke sprog.

Der er fra flere sider fremsat bemærkninger i anledning af vort nye program. Det glædede mig meget, at man under debatten beskæftigede sig så stærkt med det socialdemokratiske arbejdsprogram. Jeg erkender, at det ikke altid var for at sige venligheder derom, men man har dog altså fundet det nødvendigt at beskæftige sig med det.

Fra flere sider har man spurgt næsten triumferende: Hvor skal pengene komme fra? Må jeg svare, at bortset fra det område, der omhandler en nyordning af aldersrentelovgivningen over til en folkepensionering, er der ikke de meget store udgiftsbeløb knyttet til, hvad vi har fremlagt. Hvad folkepensioneringen angår, vil jeg for det første sige, at mit indtryk er, at der ikke blot hos det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard er en betydelig interesse herfor, men at denne interesse eksisterer også i de andre partier; jeg ser det bl. a. af den særdeles forsigtige måde, hvorpå den højtærede arbejds- og socialminister udtrykte sig herom. For det andet må jeg sige, at efter vort skøn er de hidtil anslåede udgiftstal for dette område af polemiske grunde lagt meget højt; men dernæst er det vor opfattelse — det har vi sagt forlængst i det memorandum, vi har offentliggjort om denne sag —, at hele ændringen i denne lovgivning må gennemføres over en 30-årig periode. De øjeblikkelige forbedringer vil kræve et ikke ubetydeligt beløb, det erkender jeg, og naturligvis er vi parat til at forhandle om og tage medansvaret for dækningsforslag hertil. Således har vor stilling altid været, og således vil den også fremtidig være. Det

er ikke umuligt, at vi stillet overfor en realitetsforhandling om denne sag — denne store sag, som interesserer så mange mennesker i dette land — kan forhandle os til visse besparelser på enkelte områder og hente visse beløb ind ved beskatning af områder, som hidtil er sluppet fri. Jeg henviser til vort offentliggjorte program, hvor vi peger på enkeltheder herom. Men jeg ønsker at tilføje, at en højere beskæftigelse og hermed en højere produktion jo givetvis vil tilføre det offentlige ikke ubetydelige skatteindtægter, som man ikke med nogen rimelighed kan lade ude af betragtning, medmindre man for at forhindre en forstandig reformlovgivning simpelthen i dette forhold vil sætte kikkerten for det blinde øje.

Må jeg, inden jeg går over til nogle bemærkninger til det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard, lige gøre en kort bemærkning om sukkeret. Nu er jo den tredie og den sidste rationering ophævet. Jeg har set omtalt, at denne regering har gjort et kolossalt arbejde for ophævelsen af en masse rationeringer. Jeg tror, man må nøjes med at sige, at det er den tredie og sidste, som denne regering har ophævet. Jeg tror også, man af saglige grunde må erkende, at der i den socialdemokratiske regeringsperiode blev ophævet et meget stort antal rationeringer, efterhånden som forholdene mulliggjorde det. Baggrunden for denne rationerings ophævelse er jo ikke den morsomste. Om husmødrene så er glade for at skulle betale en forhøjet pris, er en helt anden sag. Da den højtærede handelsminister i sin tale i radioen i aftes ikke fandt anledning til at gøre opmærksom på, at den tilslutning, han havde fået i vareforsyningsudvalget, for prisens vedkommende ikke også byggede på socialdemokratiet, føler jeg trang til at gøre den bemærkning her ved denne lejlighed: vi var for rationeringens ophævelse under de givne omstændigheder, men vi var imod prisforhøjelsen for det hidtil rationerede kvantum. Man kunne have taget en højere pris for de yderligere indkøb, som folk og erhvervene måtte ønske at foretage efter rationeringens frigørelse. Vi beklager, at man har villet haste til denne prisforhøjelse.

Til slut har jeg nogle bemærkninger til det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard. Jeg hørte med interesse det ærede medlems tale, og han har da også kunnet glæde sig over, at denne tale er blevet gjort til genstand for